

ZALÁN TIBOR

A Versek a hagyatékból-ciklus hiányai

AVAGY, RÉGI MOTÍVUMOK FELÉBRESZTÉSE

ÉVEK ÉVTIZEDEK

Már nem érte hogyan szerethette úgy És azt sem
értheti miért szereti még mindig Közéjük
évek évtizedek talán évszázadok hosszú
hallgatása és a szüntelen várakozások
válták ki könnyörtelenül medrüket És mégis
remélték van egy olyan pont a világban ahol
elérhetnek oda Mindegy hova Nem létezik

Hitték játszanak Lettek egymás kijátszottjai

Szereposztásnak nem túl eredeti Átéltve
akár lehet végzetes Minden dramatizálás
kínos Már nem kérdés ki kinek adott esélyt egy
elszabadult rulettasztalon Piros-fekete
a párizsi kurvák színe Az Eiffel-toronynál
az el nem hált ködökre gondolt a Duna fölött

ELSZÁMOLÁS

Nyomtalanul felejt el Pedig rá akarta
bízni az életét A felelősség nem menti
fel gyávasága alól Tudnia kellett egyszer
lobban fel a szenvedély Innentől már csak szimpla
élet biztonsági díszletei közt kallódhat
el Attól még szép lesz és nagyon szerethetik A
következő létehez szükséges mozgásokat
előírt ráfogásokból könnyen kitanulja

Lehet belőle bárki is A kedves széptevők
majd a köztörvényes szarkeverők után csak egy
döntés logikus Polgári létben vesztegelni

S fellélegezni A félőrült sikoly is elhalt
végre Nélküle lejthet majd a szőnyegen tovább

És a tárgyat örvénylések ragadják ég felé

TALÁN TÉL

Talán tél volt Vagy csak a hó maradt örökre *Nem akarok rád gondolni amikor vele vagyok*
olvasta S akkor kinyílt egy ajtó az égben De
tudta az ő útja nem arra vezet Hiába
az ajtó és mögötte a fény Más fordul mögé
az éjszakában Az álom nem feléje fordul
hanem másra A búcsúzás ideje gondolta
eljön végül Attól akivel talán még sosem
találkozott A saját boldogtalanságáért
ki-ki magának felel De különös az égben
egy ajtó amely sohasem nyílik ki S ahová
soha nem lép be senki A magány ajtaja ez
talán S fénybe dermed aki azt a földről nézi
Nincs alku tűnődik Nincs lent se fönt És közép sincs

AZ ÉBRENLET MÖGÖTT

Én jártam már abban a völgyben
ahonnan jönnek a ködök

Ha kérdeznéd nem tudom hol van
talán az ébrenlet mögött

És láttam ott a halódó nyárban
lány járt piros ruhában

Hajnal volt néma és szóke
haja átsuhant az őszbe

Már nem tudom hogy mit kerestem
valaki elment belőlem

És lehet hogy nem volt már senkim
csak meghaltam abban a völgyben

KÖVEK

Ezek a csöndek Ezek a kövek itt
átlátszanak a csontjaim
Megáll az ember Az emberfia itt
élete párás roncsain

Hallgat az Isten Nagy csönd van odafönn
vérzik a bárány köveken
Arcomat nézem Látom a tükörben
visszanéz rám egy idegen

Valaki érint Emlék a bőrömön
Halál virága szerelem
Vérezik a bárány megnyíló ég alatt
fekszem a forró köveken

Amíg ő lépdél elnyugvó víz fölött
kínom fekélye fölfakad
Sugárözönben mindegyre távolabb
ne hallja ordításomat

Fekete napból kiváló madarak
Küldöd-e végre halálom
Volt itt egy élet Volt hozzá ember is
Ennyi Kezedhez ajánlom